

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ.

مَلِکَا ذِکْر تو گویم که تو پاکی و خدایی نروم جز به همان ره که توأم راه نمایی
ما را راهنمایی هم کرده، هر آداب و رسومی هم که داریم و انجام می‌دهیم، مظهر یکی از این
عبادات و دستورات است.

عید که می‌آید طبق معمولِ عرفی که داریم، یک شستشوی بدن می‌کنیم، حَمَام می‌رویم،
لباسمان را عوض می‌کنیم و می‌گوییم لباس عید است برای اینکه می‌خواهیم برایمان عید باشد. عید
باشد یعنی آن لباس سابق را کنار می‌گذاریم، لباس جدید می‌پوشیم چون هیچ بشری نیست که
بی‌گناه باشد، همه یک گناهی کرده‌اند. ما چهارده معصوم داریم ولی آنها حسابشان جداست، ما آنها را
معصوم حساب می‌کنیم ولی دیگر غیر آنها هیچکس بی‌گناه نیست، بالاخره گناهی داریم. از آن گناه،
لگه‌ای از هر گناهی، لگه‌ای بر لباس پاکی ما ریخته شده، این لگه‌ها را می‌خواهیم بشوییم، پاک
کنیم، ان شاء الله بتوانیم.

همان کسی که به ما گفته بود که این کارها را نکنید، این کارها را بکنید، خطا کردیم، گناهی
کردیم، لگه‌ای افتاد. خودِ همان گفته که چه بکنید که من ببخشم. فرموده است من می‌بخشم، به
شرط اینکه دیگر نکنید. ما می‌خواهیم بگوییم گناه کردیم ولی این حرف را هم شنیدیم، می‌خواهیم
دیگر گناه نکنیم. مهمترین گناهی که ظاهراً ما به آن اهمّیت هم نمی‌دهیم ولی برای خداوند خیلی
مهم است، کدورت بین مؤمنین است. این است که انس و الفت با دیگر مؤمنان داشته باشیم و
هیچگونه کدورتی بین ما نباشد. خودِ خدا باز یاد داده وقتی گفته توبه کردید، دیگر نکنید، گذشته را
هم توبه کردیم، خدا می‌بخشد. این هماهنگی مؤمنین با هم به اندازه‌ای مهم است که البته همه‌ی
کارها از خداوند است، در اراده‌ی اوست ولی ظاهراً یک کاری را خودِ خداوند مثل آنها نکرده که ما
بفهمیم ولی با چنان سرعتی انجامش ظاهر شد که فهمیده می‌شود این کار بشر نیست.

خداوند برای اینکه بفهماند شماها با هم هستید، شما مثل هم هستید، مؤمنین همه‌تان مثل
هم هستید، همه‌تان یک واحد هستید. اینها را با هم جور می‌کند یعنی همان دشمنان دیروز، امروز
برادرنند، به هم کمک می‌کنند. به جای اینکه به قول قدماي خودشان از هم انتقام بگیرند، به هم
کمک می‌کنند. هر خطایی هم که در این وسط از هم دیده باشند گان لم یکن می‌شود. در همان آتش
قدیم‌شان رفته، با خودِ آنها رفته. خداوند هم برای اینکه به ما بفهماند که شما با هم یک نوع هستید
که من شما را با هم گذاشتم که آن آتش درونتان با هم باشد، آتش یعنی محرّکِ درونتان با هم باشد،

از یک نوع هستید، برای ما عید آفریده است. می‌رویم شستشو می‌کنیم یعنی ما آن دیروزی نیستیم که با هم دشمنیم. شستشو کردیم، حالا تمیزیم. لباسمان را کنار می‌گذاریم. لباس جدید می‌پوشیم یعنی هر کدام از ما که دیده بشود، شما ببینید، می‌گویید اینها یک آدم‌های جدیدی شدند، یک آدم‌های تازه‌ای شدند، بله! این است که در بعضی اعیاد خیلی دقت کردند و شاید بتوان گفت که شرکت در آنطور اعیاد خودش نوعی عبادت است و سر تسلیم فرود آوردن در مقابل هر چه امر خداست.

بسیاری اوقات هم که بعضی از بزرگان عرفان دیدید در یک مسائل سیاسی وارد شدند، این را فکر نکنید دخالت کردند که می‌خواستند اول وکیل بشوند، بعد وزیر بشوند، بعد چی بشوند، نه! آتشی بوده، مثل آتشی که روشن می‌کنند. آمده‌اند از روی آن رد شدند، قدم گذاشتند و با پایشان خاموشش کردند و رفتند. از این قبیل خیلی از موارد در تاریخ داریم. حتی به این جهت شاید شرکت کردن مثلاً در چهارشنبه‌سوری یا اینها، همین است نشانه‌ی اینکه ما هم می‌خواهیم از آتش بپریم آن طرف. آتش روشن است، همه‌ی ما را در بر گرفته ولی ما به مدد الهی می‌خواهیم از روی آن بپریم. رد بشویم که به این آتش گیر نکنیم. زنه‌ها! آتشی که به عنوان عناد و دشمنی و کدورت با هم در دل‌ها روشن شده، بشویم. تصمیم بگیریم از این لحظه همه‌ی این کدورت‌ها را دور بریزیم، هر وقت این تصمیم را گرفتیم، مسلماً این تصمیم ما، در نظر آن طرف ما هم اثر دارد و تقریباً خاموش می‌شود. واقعاً اگر دیده باشید، توجه کرده باشید، خودمان در همین زندگی کوتاه خودمان و محیط کوچکتر خودمان دیدیم خیلی از دشمنی‌ها تبدیل شدند به برادری و آنچنان برادرانی که در برادری مثال می‌شوند. (برگرفته از گفتارهای عرفانی صبح شنبه، تاریخ ۱۳۹۴/۱۲/۲۹، جلسه برادران ایمانی)

مبنای اساس زندگی بشری و تکامل زندگی بشری بر انس و الفت و محبت بین افراد است. بارها این صحبت شده خودمان در آیات قرآن بخوانیم، چندین بار به عبارات مختلف خداوند فرموده است که فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ إِنَّكَ أَنتَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ إِنَّكَ أَنتَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ (سوره آل عمران، آیه ۱۰۳) با هم لب پرتگاه اختلاف و آتش بودید که البته این آتش به همه‌ی آتش‌ها تسری دارد یعنی رباخواری می‌کردید، با هم دشمنی می‌کردید، آدم‌کشی می‌کردید که همه‌ی اینها هم از دشمنی و عناد با هم برمی‌خیزد، در این حالت بودید که شما صبح که بیدار شدید، برادر بودید یعنی آنچه که برای ما اصلاً مشکل و بعضی اوقات محال است، خداوند در یک لحظه تبدیل می‌کند ولی منت سرما می‌گذارد. کمتر جایی است که خداوند منت گذاشته باشد، همه‌ی نعمات را داده ولی بر هیچ نعمتی منت نگذاشته جز این مسأله‌ی الفت بین شما. بنابراین سعی کنید که هیچ وقت کدورت و نقاری بین مؤمنین، بین شماها ایجاد نشود و در این راه هر قدمی بردارید، خودش عبادت می‌شود. مهمترین عباداتی که برای ما هست، عباداتی است که راجع به اجتماع ما است. نماز عبادتی دارد که به دسته جمعی انجام می‌شود، حج همینطور گو اینکه وظایف شخصی ما است ولی دسته جمعی برای همه هست چون اساس اجتماع هم، اساس بشر هم، مدنی الطبع است یعنی زندگی بدون اجتماع برای

بشر ممکن نیست و این زندگی را شما شیرین کنید که زندگی برایتان زنده باشد. خداوند مَّت گذاشته که به شما حیات داده، زندگی داده این زندگی را که خدا داده، شیرین کنید و سعی کنید تلخی کدورت و دشمنی در آن نباشد. عیدها و تغییرات هم بهانه‌ای است و موعدی است برای انجام چنین عملی. عبادات فقط نماز و روزه و حج و امثال اینها نیست، آنها عباداتی است که هر کدام یک مظهري از زندگی ما دارد و برای تربیت جامعه‌ی انسان است. به عباداتی که از لحاظ اجتماعی داریم مراقب باشید و رفتار کنید، ان شاء الله. (برگرفته از گفتارهای عرفانی صبح شنبه، تاریخ ۱۳۹۴/۱۲/۲۹، جلسه خواهران ایمانی)

ما امروز همراه با پدرانمان، اجدادمان در گردش روزگار به امر الهی مسلمان بودیم. قبلاً زرتشتی بودیم ولی به هر جهت بنده‌ی خدا بودیم، نماینده‌ی خدا را اطاعت می‌کردیم و همه‌ی ما، امروز ما و اجداد ما، در آن محلی که الان هم هستند، جشن گرفتیم. یاد گرفتیم. امیدوارم همانطوری که این روز را نوروز اسم گذاشتیم، برای ما روز نو باشد. الحمدلله روی هم رفته تا حالا نعمات الهی بر ما بوده است. باز هم نعمات باشد و باز هم خداوند لیاقت ما را بیشتر کند که این نعمات را بفهمیم.

من این را تبریک می‌گویم. همه‌مان با هم تبریک می‌گوییم و از خدا این را می‌خواهیم. یک بیانیه‌ی مختصری نوشته شده که می‌خوانیم، یک دستور مفصل تری هم در پانزده، شانزده صفحه هست که برنامه‌ی آینده است. بیانمان الحمدلله به اندازه‌ای که خدا قدرت داده بود، بیان کارمان، بیان کارروانی‌مان خوب بود، بد نبود.

ان شاء الله از این بهتر باشد که خوب باشد، نه اینکه با بد مقایسه بشود. ان شاء الله، امیدوارم.

مصافحه همیشه باعث برکت انسان است. یک مصافحه که در موقع بیعت کردیم، در واقع نمونه و علامت بیعت همیشگی ماست و مصافحه‌ی همیشگی است. مع ذلک در مجالسی مانند اعیاد و اینها دلمان می‌خواهد که با برادران مصافحه کنیم و گاهی برای بعضی‌ها این امکان را ندارد که زیاد ادامه بدهند و از طرفی بنا به یادگار فرمایش حضرت محبوب علیشاه دو نفر درویش که از صفای قلب با هم مصافحه کنند هر کدامشان می‌تواند طرف را به منزله‌ی بزرگش، شیخش، قطبش بداند و بنابراین هر دو نفری از فقرا که با هم مصافحه کنند، به منزله‌ی مصافحه‌ی همگی است. به این جهت هم من معذرت می‌خواهم از اینکه نمی‌توانم بیشتر مصافحه کنم بنابراین با یک عده‌ای مصافحه می‌کنم دیگران هم همینطور خیال کنند که خودشان با هر کدام مصافحه کنند، صحیح است. متشکرم.

(برگرفته از گفتارهای عرفانی صبح یک شنبه، تاریخ ۱۳۹۵/۱/۱، عید نوروز، جلسه برادران ایمانی)

ما رسوم و آداب را هم باید در حد اعتدالش رعایت کنیم. مسأله‌ی دیگر معاشرت‌هایی است که

در این بیانیه هم ذکر شده، معاشرت‌های جایز و صحیح. همانطوری که خداوند می‌گوید: بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ این اولین چیزی است که ما، در عبارت‌مان وقتی بیدار می‌شویم، می‌گوییم. اولین صفتی که برای الله می‌گوییم، می‌گوییم بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ صفت رحمان است. صفت رحمان صفتی مختص اوست، مختص خداوند است. صفت رحیم، رحمت او و محبت اوست به تمام بندگان، بنابراین ما هم اگر بخواهیم پیرو خداوند باشیم و از خداوند تجلیل کنیم، باید محبت داشتن به همه‌ی بندگان خدا و به همه‌ی مخلوقات خدا را داشته باشیم، البته در حدی که گفته شده. یک بیانیه‌ای هست که خوانده شد، این مختصر و به‌عنوان عرض تبریک من است در پیشگاه همه‌ی اخوان که من خودم را مفتخر می‌دانم به اینکه خدمت فقرا به من سپرده شده. همه‌ی اقطاب هم همین را می‌گویند، خدمت فقرا به من سپرده شده. همانطوری که خدمت در یک منزلی، اگر خدمت فرزندان را بخواهید بکنید، باید از همه جهت، معنوی و مادی مراقب‌شان باشید، به همین جهت این خدمت به من رجوع شده و من به آن مفتخرم. همین حالت را همه باید تا حدی داشته باشند که به سایر بندگان خدا به خصوص فقرا اهل خدمت باشید و محبت کنید.

هیچیک از مشایخ مقام خودشان را جهت برتری نمی‌گیرند ولی برتری دارند، دیگران باید رعایت برتری را بکنند ولی خود آنها، خود مشایخ می‌نویسند باعث افتخار است. در اجازه‌نامه‌های همه هم نوشته شده این خدمت را باعث افتخار بدانند نه باعث سروری، ان‌شاءالله ما هم همینطور باشیم. امیدوارم سال جدید بر شما خیلی خوب باشد و تمام اوامر خداوند و نواهی خداوند بر زندگی شما مسلط باشد و شما را به همان راه ببرد و بخوانیم:

الهی چنان کن سرانجام کار تو خشنود باشی و ما رستگار

(برگرفته از گفتارهای عرفانی صبح یک‌شنبه، تاریخ ۱۳۹۵/۱/۱، عید نوروز، جلسه

خواهران ایمانی)

بیانات حضرت آقای حاج دکتر نورعلی تابنده (مجدوب علیشاه) شامل: جزوات گفتارهای عرفانی / شرح رساله شریفه پندصلح / شرح فریاشات حضرت سجاد علیه السلام (شرح رساله حقوق) / شرح فریاشات حضرت صادق علیه السلام (تفسیر مصباح الشریعه و مفتاح الحقیقه) / جزوات موضوعی (درباره‌ی استخاره، خانواده، حقوق مالی و عشریه، دعا، خواب و رویا، بیماری و شفا، روح، شیطان، آداب حضور در مجلس تقریری، امر به معروف و نهی از منکر) / جزوات رفع شبهات با کزیده‌هایی از بیانات / جزوات پرسش و پاسخ با کزیده‌هایی از بیانات / مکاتیب عرفانی (مجموعه‌ی پاسخ به نامه‌ها) / مجموعه دستورالعمل‌ها و بیانیه‌ها / شرح و تفسیر برخی از آیات قرآن کریم / گفت و گوهای عرفانی (مجموعه‌ی مصاحبه‌ها) منتشر شده است.

جهت سفارش و دریافت جزوات از طریق شماره تلفن ۰۹۱۲ ۵۸۳ ۸۲۴۲ و یا سایت WWW.JOZVEH121.COM

اقدام فرمایید. همچنین برای دریافت کزیده‌هایی از بیانات می‌توانید به کانال @jozveh121 در برنامه‌ی تلگرام بپیوندید.